

Remissvar från Leksands kommun Nya Socialtjänstlagen

Kapitel 5

Lagens tillämpningsområde

I det stora hela tycker vi att utredningen är genomtänkt och för adekvata diskussioner som överlag stämmer överens med hur vi uppfattar den demografiska och sociala utvecklingen i samhället. Det är ett svårt uppdrag att ta fram en socialtjänstlag som är tillämplig utifrån kommunernas olika förutsättningar, och dess medborgares olika behov. Nedan följer våra specifika synpunkter och resonemang kapitelvis.

5.1.2 Utredningens bedömning: För att tydliggöra vilka verksamheter som omfattas av socialtjänstlagens tillämpningsområde bör det i socialtjänstlagen införas en bestämmelse som anger vad som avses med socialtjänst.

Utredningens förslag: Det införs en ny bestämmelse i socialtjänstlagen som anger att med socialtjänst avses i lagen 1. verksamhet som bedrivs med stöd av denna lag, 2. verksamhet som bedrivs med stöd av lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga eller lagen (1988:870) om vård av missbrukare i vissa fall, eller 3. annan verksamhet som enligt lag eller förordning ska bedrivas av socialnämnd eller Statens institutionsstyrelse.

Som socialtjänst räknas dock inte sådan verksamhet som Statens institutionsstyrelse bedriver med stöd av skollagen (2010:800) eller förordningen (1983:28) om undervisning av barn och ungdomar som vistas vid särskilda ungdomshem. Som socialtjänst räknas inte heller tillsyn som Inspektionen för vård och omsorg utövar med stöd av denna lag. Om det i annan lag eller förordning finns avvikande bestämmelser för sådan verksamhet som avses i andra och tredje punkterna tillämpas de bestämmelserna. Bestämmelsen i 10 § andra stycket lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga – som föreskriver att för vårdens innehåll och utformning gäller bestämmelserna i socialtjänstlagen och 11–20 §§ lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga – upphävs. Bestämmelsen i 2 § andra stycket lagen om vård av missbrukare i vissa fall – som föreskriver att för tvångsvårdens innehåll och utformning gäller bestämmelserna i socialtjänstlagen, om inte annat anges i lagen om vård av missbrukare i vissa fall – upphävs.

5.1.4 Utredningens förslag: Regeringen bör tillsätta en utredning med uppdrag att se över omfattningen av begreppet socialtjänst i offentlighets- och sekretesslagen och lagen om behandling av personuppgifter.

Det är bra att göra en tydligare definition av vad som är lagstiftarens mening kring vad socialtjänst är, och det är viktigt att denna definition är samstämmig i de lagar som reglerar verksamheten som avses. Detta torde göra att det blir enklare att skilja olika myndigheters ansvarsområden, vilket bör leda till att färre individer ”faller mellan stolarna”.

Vi ställer oss bakom att LSS är tillräckligt reglerad nuvarande lydelse och inte behöver regleras genom nya socialtjänstlagen. Vi ser dock ett visst behov av att se över LSS utifrån följande punkter:

- Även insatser som utförs med stöd i LSS bör vara evidensbaserade, och krav på kvalitet bör ställas. Detta är ibland oförenligt, t.ex. gällande att familjemedlemmar verkar som personliga assistenter. De ter sig märkligt och motsägelsefullt att det i LSS framgår att de individer som mottar insatser ska uppnå goda levnadsvillkor, medan det i socialtjänstlagen framgår att de individer som mottar insatser ska

uppnå skäligen levnadsnivå, men att man samtidigt ställer högre krav på insatsernas kvalitet i socialtjänstlagen än i LSS.

Kapitel 8

Målgruppsindelningen bör tonas ned

8.3.3. Utredningens bedömning: Socialtjänstlagens nuvarande bestämmelser för olika målgrupper riskerar att leda till en alltmer detaljerad lagstiftning och gå ut över jämlikheten i socialtjänstens arbete. Genom att tona ned målgruppsindelningen i lagen tydliggörs vikten av helhetsyn och inriktningen på personers individuella behov och förutsättningar i stället för deras grupp tillhörighet.

Vi bedömer att utredningen har gjort helt rätt övervägande i detta kapitel. Man har gjort en nogsam bedömning kring att rikta fokus från att kategorisera individer i olika grupper till att istället fokusera på insatser och behov, men samtidigt valt att markera särskilt sårbara grupper som samhället utifrån demografiska förändringar behöver lägga extra fokus på, exempelvis offer för våld i nära relation och för hedersrelaterat våld.

Kapitel 10

Planering av insatser

10.2.3 Kommunen ska planera sina insatser och särskilt beakta behovet av tidiga och förebyggande insatser

Utredningens bedömning: Kommunens ansvar att planera sina insatser inom socialtjänsten bör inte vara begränsat till äldre personer och personer med funktionsnedsättning.

Utredningens förslag: Kommunen ska planera sina insatser för enskilda. Kommunen ska då särskilt beakta behovet av tidiga och förebyggande insatser. I planeringen ska kommunen, vid behov, samverka med regionen samt andra samhällsorgan och organisationer.

Mycket bra och hjälpsamt förslag. Genom att tydliggöra att kommunen har ett övergripande ansvar för att planera för insatser torde politiken göras ännu mera involverade i planeringen av hur olika insatser ska genomföras utifrån aktuella behov. Således kan också rätt resurser sättas på rätt ställe. I vår kommun har vi redan en jämförelsevis fungerande organisation kring detta.

Utredningen visar att de beslut som kommunerna har svårast att verkställa är, förutom särskilda boenden, beslut om kontaktfamiljer och kontaktpersoner. Detta känner vi igen även i vår kommun och även om vi har, i jämförelse med andra kommuner, relativt goda förutsättningar att rekrytera kontaktfamiljer och kontaktpersoner är det inte tillräckligt.

De särskilda avgifterna om ej verkställda beslut som IVO kan utdöma är inte hjälpsamma och ger inte mer resurser eller andra metoder för att komma till rätta med problemet, utan snarare mindre. Att stärka kravet på planering av insatserna och ta bort de särskilda avgifterna torde vara ett steg i helt rätt riktning för att komma i ordning med problemet. Likaså att behålla rapporteringen av ej verkställda beslut till IVO, om än mer sällan än idag, för att säkerställa att det görs en sammanställning med syfte egenkontroll.

Kapitel 17

Insatser utan föregående behovsprövning

17.3.2 Ny bestämmelse om insatser utan behovsprövning

Utredningens förslag: Det införs en ny bestämmelse som anger att socialnämnden får tillhandahålla insatser utan föregående individuell behovsprövning.

Utredningen hoppas med bestämmelsen skapa lägre tröskel till att få stöd och hjälp, vilket i viss utsträckning, i vissa av socialtjänstens områden kan vara bra, under förutsättning att det sker kontrollerat och med hög kvalitet på insatserna.

Det finns dock flera risker förenade med denna bestämmelse, av vilka den största torde vara risk för att socialtjänsten nationellt sett blir mera ojämlig. Detta torde strida mot den nya socialtjänstlagens syfte och intentioner, att skapa en jämställd, jämlik, och likvärdig socialtjänst. Redan i aktuell socialtjänstlag möjliggörs att kommunerna kan tolka lagen olika, och således görs olika bedömningar i samma frågeställning beroende på i vilken kommun en individ söker hjälp.

På sätt och vis är det positivt att förslaget till bestämmelsen är en befogenhetsbestämmelse och inte en tvingande bestämmelse. Det möjliggör att kommuner, utifrån sina egna kommunmedborgares behov kan skapa de förutsättningar som är viktiga i just deras kommun. Men likväl riskerar just detta att öka skillnaderna mellan kommunerna ytterligare, då vissa kommuner kommer att välja att tillämpa bestämmelsen och andra inte.

Utredningen hoppas vidare att bestämmelsen ska leda till ett bättre förebyggande arbete där individer kan "fångas upp" tidigare och sociala problem avhjälpas när de inte är så stora. Vi håller med om att det i vissa fall kan vara så. Risk bedöms dock föreligga att det får motsatt effekt i andra fall. Syftet med en utredning och behovsprövning är att en professionell bedömning av en individs helhetssituation ska göras, för att säkerställa att individen får rätt hjälp. Att ge hjälp utan denna bedömning kan leda till att den rätta hjälpen fördröjs och problemen blir större. Likväl som det är viktigt att en läkare eller psykolog bedömer en individs anamnes och hälsotillstånd innan behandling sätts in borde samma sak vara tillämpligt i socialtjänstens verksamhet. Oro finns också att vissa individer som verkligen behöver socialtjänstens insatser kan bli svårare att nå, både för att de individer med svårast psykosocial problematik ofta inte har tillräcklig förmåga att själva söka stöd och hjälp, samt att det kan bli väntetid innan dessa individer får stödet då andra med mindre problembild och därmed större förmåga att föra sin egen talan kommer att kunna ta stora resurser i anspråk.

Risk finns också att rättssäkerheten äventyras, där utredningen exempelvis skriver att beslut ska fattas av utföraren om att ta emot individen för insats, men att det inte ska föregås av prövning och heller inte bli överklagningsbart. Insatsen ska också dokumenteras om inte särskilda skäl talar mot det. Det är ett märkligt förfarande där man tagit ett axplock av moment i myndighetsutövningen och Förvaltningslagen men utelämnat andra. Enligt utredningen ska beslutet från utföraren endast utgå från att individen är rätt målgrupp och får alltså inte grundas på en behovsprövning. Frågor som uppstår är hur utföraren prioriterar om t.ex. en grupp är full? Hur vet utföraren vems behov av insatser som är störst? Hur följs detta upp? Hur kvalitetssäkras detta? Hur mäter man att mål är uppfyllda?

Risk föreligger att kostnaderna för kommunerna kommer att öka. Verksamhetssystemen måste förändras och implementeras på ett nytt sätt för att uppnå krav på dokumentation.

Kommunerna måste också hitta sätt att säkerställa att insatserna sker med evidensbaserad vetenskap, samt att de övriga krav på kvalitet som lagen ställer kommer att uppfyllas. Det kommer med största sannolikhet att behöva tillsättas resurser för att bygga upp hur dessa system och kontrollverksamheter ska se ut och fungera, och om inte Regeringen eller myndigheter under Regeringen säkerställer att kommunerna får nationella riktlinjer kring detta finns risk att ”hjulet behöver uppfinnas” i alla landets kommuner.

Det finns en god tanke bakom utredningens förslag till bestämmelsen, framför allt avseende självbestämmande, att arbeta förbyggande och att sänka tröskeln till att få hjälp, men bestämmelsen bör begränsas i vilka insatser som avses, både för att säkerställa att individer med omfattande hjälpbehov får adekvat hjälp utan dröjsmål, bedömd av professionen, men också för att inte öka klyftorna kring vilket stöd som går att få i de olika kommunerna.

Vi har farhågor att i ett allt mer individualiserat samhälle kommer de individer med starkast förmåga att föra sin egen talan få fördelar gentemot individer utan lika stark förmåga avseende detta. Det riskerar att leda till att insatser och således även skattemedel används på fel sätt.

Insatser till barn över 15 år utan vårdnadshavares samtycke

6.2.4 Öppna insatser

Utredningens förslag: Bestämmelsen i nuvarande 3 kap. 6 a § första stycket socialtjänstlagen – som anger att socialnämnden ansvarar för att det finns tillgång till öppna insatser för att kunna möta barns, ungas och vårdnadshavares olika behov – upphävs. Bestämmelsen i nuvarande 3 kap. 6 a § andra stycket socialtjänstlagen omformuleras till att ange att socialnämnden får, även utan vårdnadshavarens samtycke, besluta om bistånd för livsföringen till barn som har fyllt 15 år om – det är lämpligt och barnet begär eller samtycker till det, och – biståndet inte avser vård i familjehem, jourhem, hem för vård eller boende eller stödboende.

17.3.4 Insatser utan behovsprövning till barn som har fyllt 15 år

Utredningens förslag: Socialnämnden får, även utan vårdnadshavarens samtycke, tillhandahålla insatser utan föregående individuell behovsprövning till barn som fyllt 15 år.

6.2.4 är ett bra förslag som stärker barnperspektivet. Man bör också överväga om det är möjligt att, i särskilda fall, tillfälligt sekretessbelägga informationen för vårdnadshavare i större utsträckning än det som idag är möjligt i 12 Kap 3 § OSL.

17.3.4 bör dock tillämpas med försiktighet. Utredningens syfte är att sänka tröskeln för barn i övre tonåren att kunna ta emot hjälp vid behov, men detta bör begränsas till generellt riktade insatser, så som idag.

Att lägga ansvaret på att ett barn, utan en professionell behovsprövning ska veta vad de har för behov av stöd är orimliga krav, även om barnet får hjälp av andra vuxna att avgöra det (vilket kan vara både lämplig och olämplig hjälp). Även om barnet är moget och insiktsfullt kan olika typer av individuellt riktade behandlingsinsatser leda till stora konsekvenser för barnet, både i barnets egen utveckling och i relation till familjemedlemmar. Att som samhälle sätta barnet i en sådan situation, och lägga ansvar på barnet att hantera detta, utan professionella opartiska bedömningar från socialtjänsten ter sig oansvarigt.

Det framgår i utredningen att ”man måste utgå ifrån att de utförande aktörerna är professionella”, vilket givetvis är sant. Det är helt avgörande att det finns förmåga att avgöra när det t.ex. inte längre är lämpligt att behandla ett barn utan vårdnadshavares samtycke. Om detta inte fungerar riskerar barnet att stå i en situation med en påbörjad men ej slutförd behandlingsprocess, vilket kan orsaka större psykosociala problem hos barnet. Utifrån att många utförare av insatser inom välfärden är vinstdrivande företag finns också ekonomiska aspekter med, som riskerar att spela in i bedömningen av utföraren kring när det är lämpligt att behandla ett barn eller inte.

En annan punkt som utredningen motiverar förslaget med är att insatser ska tillsättas så tidigt som möjligt. Detta torde tillämpas redan idag i nästan alla kommuner, utifrån att snabba insatser är en av grundprinciperna i BBiC.

En stor risk föreligger också att socialtjänsten inte får kännedom om barn som far illa i samma utsträckning. Att information som hade kunnat vara socialtjänsten till hjälp i en förhandsbedömning eller utredning om barn som far illa inte finns tillgänglig, eller att det dröjer innan orosanmälan görs då t.ex. skolpersonal hänvisar barnet till öppna insatser istället för att orosanmäla. Detta bedöms vara en allvarlig risk som bör tas i beaktande, och om man verkställer denna förändring måste det tydliggöras att anmälningsplikten kvarstår oförändrad.

Förslaget bör enligt vår mening begränsas till att endast gälla generella insatser och delvis manualbaserade insatser, liksom idag, och istället möjliggöra viss kontakt mellan socialtjänstens personal och barnet utan vårdnadshavares vetskap och samtycke, något som det i aktuell lagstiftning, utifrån flera uttalanden av JO, är svårt att uppnå rättsligt mandat till. Det stärker barnens rätt, samtidigt som det skyddar dem.

Kapitel 19

Samtal med barn mot vårdnadshavarnas samtycke under ramen för förhandsbedömning

19.5.2 Utökad möjlighet för socialtjänsten att samtala med barn utan vårdnadshavarens samtycke
Utredningens förslag: Ett barn ska få höras utan vårdnadshavarens samtycke och utan att vårdnadshavaren är närvarande inför ett beslut om att inleda eller inte inleda en utredning av om socialnämnden behöver ingripa till ett barns skydd eller stöd. Barnets vårdnadshavare ska, om inte särskilda skäl talar mot det, genast underrättas om att barnet har hörts.

Spontant är detta en bestämmelse som torde stärka barnperspektivet. Det finns dock ett antal risker med den som måste tas med i beaktandet. I princip uteslutande när behov uppstår av att prata med ett barn utan vårdnadshavares samtycke handlar det om misstanke om fysiskt eller psykiskt våld, och då har utredning enligt 11 kap 1 § SoL redan inletts utifrån bestämmelsen att utredning alltid ska inledas om det finns misstanke om våld i hemmet. Att ge utrymme för att samtala med barn utan vårdnadshavares samtycke inom ramen för förhandsbedömning riskerar därför att tolkas som att bestämmelsen om utredningsskyldighet vid misstanke om våld inte längre behöver tillämpas lika strikt. Det kan innebära att man i färre fall väljer att inleda utredning.

Att samtala med ett barn utan vårdnadshavares samtycke är en kraftfull åtgärd, som endast borde tillämpas i undantagsfall, och i dessa undantagsfall borde det ses som självklart att det finns skäl för att inleda utredning. Att lätta på bestämmelsen att få

möjlighet att samtala med barn utan vårdnadshavares samtycke utan att utredning inletts kommer sannolikt leda till att socialtjänsterna tillämpar detta mer lättvindigt, vilket kan bli ett onödigt integritetskränkande intrång i en familjs situation, samtidigt som man fråntar vårdnadshavarna sitt beslutsmandat.

Att färre utredningar riskerar att inledas kan, särskilt med det system som vi har idag, där anmälningar som inte tillförs personakt (sådana där utredning inte inleds) inte är sökbara leda till att viktig historik gällande ett barn kan försvinna i en kronologisk pärm. Ibland ses en uppgift som mindre allvarlig första gången den kommer socialtjänsten tillhanda, men kan vara av avgörande betydelse om ärendet skulle återaktualiseras. Denna reglering ses över och är en välkommen förändring av lagstiftaren, som kommer att kunna säkerställa att socialtjänsten har tillgång till alla ”pusselbitar” för att göra bästa möjliga bedömning om ett barns situation.

Möjligen vore det adekvat att ändra förslaget till att endast innefatta barn över 15 år.

Förlänga tid för uppföljning av ett barns situation

19.8.2 Tiden för uppföljning förlängs

Utredningens förslag: Bestämmelsen i nuvarande 11 kap. 4 c § socialtjänstlagen ändras så att uppföljning av ett barns situation – när en utredning som gäller barnets behov av stöd eller skydd avslutats utan beslut om insats – i stället för efter två månader ska avslutas senast sex månader från det att utredningen har avslutats. Motsvarande ska gälla vid uppföljning av ett barns situation efter det att en placering i ett familjehem eller i ett hem för vård eller boende har upphört. Uppföljning av barnets situation ska då avslutas senast sex månader efter det att placeringen har upphört.

Ett mycket bra och hjälpsamt förslag. Bestämmelsen idag tillämpas när stark oro finns för ett barn efter utrednings avslut men samtycke till insatser och skäl för tvångsvård saknas. Två månader är precis som utredningen beskriver för kort tid för att se om någon varaktig förändring skett. Sex månader torde utgöra den tidsfrist som krävs för att en kvalitativ och adekvat bedömning ska kunna göras om förändringen är varaktig.

Gallring

19.10.4 Gallringen av barnakter och tiden för sekretess bör ses över

Utredningens förslag: Regeringen bör tillsätta en utredning med uppdrag att se över bestämmelserna om gallring, i fråga om barnakter. Vid en sådan utredning bör övervägas om tiden för sekretess ska förlängas

Helt adekvat förslag. Viktigt för att kunna hjälpa barnet att få en helhetsbild av sin situation, t.ex. om problematik i familjen fanns när barnet var liten, och barnet får beteendeproblem när det är tonåring, och historiken hade kunnat hjälpa både socialtjänsten och barnet att få ihop sin bild, men är gallrad. Stärker också barnets rätt till information om sin egen situation. Ibland är barn inte mottagliga för information i stunden, men kan vilja veta mera när de blir äldre. Barnkonventionens artikel om barns rätt till information torde syfta till att barnet ska få begriplig information för att i största möjliga utsträckning kunna tillgodogöra sig sin rätt och förstå vad som sker eller har skett, inte att påtvinga barnet information som det inte är moget för eller kan skada barnet i stunden. Därmed bedöms frågan om längre gallringstider vara helt adekvat och i linje med barnkonventionens intentioner.

Kapitel 20

Reglering av äldreomsorgen i Socialtjänstlagen eller annan lag

20.4 Utredningens bedömning: Avgörande för en god vård och omsorg om äldre personer är rätt förutsättningar för både sociala insatser och en sammanhållen vård och omsorg som också omfattar hälso- och sjukvård. Omsorgen och vården ska utgå från den äldre personens behov, förutsättningar och önskemål. För den socialt inriktade äldreomsorgen finns det flera fördelar med en fortsatt reglering i socialtjänstlagen, det bör därför vara grunden för det fortsatta arbetet med äldreomsorgens reglering. Vad en särlagstiftning för äldreomsorgen skulle innebära för äldre personer och deras närstående beror på hur lagen utformas, t.ex. när det gäller vilka personer och insatser som lagen skulle omfatta. En äldreomsorgslag som avgränsas till socialtjänstområdet kommer till stora delar att dubblera socialtjänstlagen. En sådan lag kommer inte att förändra förutsättningarna för en sammanhållen vård och omsorg om den inte också omfattar bestämmelser för hälso- och sjukvården. Ett fortsatt arbete behövs för att se över hur lagstiftningen kan stärka både den sociala omsorgen för äldre personer och deras tillgång till en sammanhållen vård och omsorg med utgångspunkt i socialtjänstlagen och lagstiftningen för hälso- och sjukvården. Det gäller särskilt kontinuitet, personalens förutsättningar, likvärdighet och konkreta förutsättningar för samverkan mellan huvudmän och verksamheter.

Vi står bakom utredningens förslag angående detta, och ser inte behov av en reglering av äldreomsorgen i en särskild lag. Precis som i resonemanget om att ta bort de särskilda gruppindelningarna i kapitel 8 bedömer vi att man även gällande äldre ska fokusera på insatser och behov snarare än kategorier av individer.

Kapitel 22

Ansvarsfördelningen för personer med missbruk och beroende

22.3.1. Utredningens förslag: Regeringen bör tillsätta en utredning med uppdrag att göra en samlad översyn av ansvarsfördelningen mellan kommuner och regioner i fråga om missbruks- och beroendevården och behovet av eventuella förändringar i lagstiftningen på detta område.

Ansvarsfördelning missbruk/beroende mellan region och kommun förtydligas. Denna del är väldigt bra och avgränsar vilket ansvar som åligger kommun respektive region för målgruppen. Detta leder till att individer slipper ”hamna mellan stolarna” i samma utsträckning. Vi saknar detta för personer med psykisk ohälsa/ målgrupp socialpsykiatri och anser att det även borde finnas ett liknande förtydligande gällande denna målgrupp i lagen.

Kapitel 23

Förhållandet mellan socialtjänst och annan lagstiftning

23.1.5 Utredningens förslag: Det införs en ny bestämmelse i socialtjänstlagen som anger att socialnämnden, utöver vad som följer av 37 § andra stycket förvaltningslagen, får ändra ett beslut om fortlöpande insatser vid väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den enskilde.

Vi är mycket positiva till detta förslag och tror att det är väsentligt för att säkerställa att rätt resurser används på rätt sätt.

Övriga synpunkter och vad vi saknar i utredningen

Nationellt socialregister

Vi anser att det finns behov av att utreda möjligheterna till ett nationellt socialregister. Det finns flera fördelar med detta, av vilka den största torde röra den sociala barnavården och att säkerställa att barn som far illa får rätt skydd och stöd oavsett om föräldrarna flyttar mellan olika kommuner. Även perspektivet att detta skulle hjälpa till att undvika bidragsbrott och att säkerställa att våra gemensamma skattemedel används på ett korrekt sätt är värt att belysa.

Socionomutbildningen

Vi anser också att man i samband med att man överväger en ny socialtjänstlag bör se över socionomutbildningarna och säkerställa att de stämmer överens med de krav på kvalitet som man ställer utifrån den nya lagen.

Remissvar – En ny socialtjänstlag (SOU 2020:47)

Beskrivning av ärendet

Regeringen beslutade den 6 april 2017 att tillsätta en särskild utredare för att göra en översyn av socialtjänstlagen (2001:453) förkortad SoL, och vissa av socialtjänstens uppgifter. Syftet med uppdraget är att utforma en socialtjänst som bidrar till social hållbarhet med individen i fokus och som med ett förebyggande perspektiv ger människor lika möjligheter och rättigheter. Vidare ska socialtjänsten erbjuda behovsanpassade insatser med ett förebyggande och kunskapsbaserat perspektiv.

Utredningen har som utgångspunkt för sitt arbete haft såväl ett individ- som verksamhetsperspektiv. Båda perspektiven hänger tätt samman och utredningens mål har varit att åstadkomma förbättringar i lagstiftningen som påverkar människor och kommuner positivt. Det handlar om möjligheten att ge och rätten att få behov tillgodosedda. Det handlar om att kunna lyssna på och bli lyssnad till och tillsammans skapa delaktighet i vård, omsorg och behandling. Det handlar om att kunna ge och få stöd och hjälp tidigt och när någon behöver det. Och det handlar om att kunna erbjuda och ta del av stöd och hjälp på ett enkelt sätt och nära till hands. En av utredningens utgångspunkter har varit att få till stånd långsiktiga förändringar som påverkar både människor och kommuner positivt och ger förutsättningar för en hållbar socialtjänst utan att lägga förslag vilka är kostnadsdrivande eller ambitionshöjande.

Utredningen föreslår att en ny socialtjänstlag ska ersätta den nuvarande lagen. För att göra lagen mer pedagogiskt och överblickbar har lagen delats in i avdelningar. Eftersom socialtjänstlagen är en lag som ändras relativt ofta underlättar dessutom indelningen i avdelningar införandet av nya bestämmelser utan att den befintliga strukturen går förlorad.

Sektorns bedömning

Sociala sektorn anser att en översyn och en förändring av socialtjänstlagen enligt förslagen är av största vikt för alla vilka berörs av socialtjänstlagen. Ett förslag till yttrande har tagits fram.

Kommunstyrelsen

Beslutsunderlag

Utdrag ur utskottet för vård och omsorgs sammanträdesprotokoll, daterat 2020-12-08, § 42

Tjänsteutlåtande daterat till 2020-11-25

Sammanfattning av utredningens uppdrag och arbete till Remiss Hållbar socialtjänst

Sammanställning av sektorns synpunkter på förslaget, daterat 2020-11-23

Kommunstyrelsens beslut

1. Anta yttrandet som kommunstyrelsens, i enlighet med förslaget.

Beslutet skickas till

Socialdepartementet

Sektorchef Ulrika Gäldsback